

[Indenrigsministeren]

forhold, er de bedst egnede som formænd for sådanne tilsynsråd.

I øvrigt er jeg naturligvis enig med forslagsstillerne i, at der er behov for en forenkling af tilsynet; det fremgår af det forslag til lov om ændring af lov om kommunernes styrelse, som folketinget har til behandling for øjeblikket.

Jeg kan dernæst oplyse, at kirkeministeriet ikke kan tilslutte sig det stillede forslag om at lade en retspræsident eller en landsdommer indtræde i stiftsøvrigheden i stedet for stiftamtmanden. I og for sig er jeg lidt overrasket over forslaget, idet fru Nathalie Lind under forhandlingerne om statsamtsredegørelsen gav udtryk for, at opgaven bør varetages af en forvaltningsjurist. Det er jeg enig i at den bør, og det samme gælder kirkeministeriet, og derfor er forslaget ikke brugbart.

Forslaget om at overføre ledelsen af civilregionen til regionspolitimesteren er jeg også modstander af. Regionspolitimesteren er i forvejen leder af politiregionen i krigstid. Det ville både af principielle og i høj grad af praktiske grunde være uheldigt også at lade ham varetage ledelsen af det civile beredskab i regionen. Som regionspolitiledere vil politimesteren have hænderne fulde, og det ville være forkert at pålægge ham yderligere en meget stor opgave, der bl. a. går ud på at koordinere civilregionens planlægning med politiregionens, militærregionens og civilforsvarsregionens.

Jeg finder det ikke rigtigt at bruge tid på her at gå ind i en drøftelse af de efter min mening hypotetiske spørgsmål, hvor en række af de andre små statsamtsopgaver bør placeres. Forslagsstillerne henviser her til betænkningen fra 1975 om den statslige forvaltning på amtsplanet. Jeg skal bare gøre opmærksom på, at betænkningen anviste en række løsningsmuligheder, som kunne overvejes, hvis man af andre grunde ville beslutte sig til at nedlægge statsamterne. Der er ikke tale om forslag, som i sig selv er anset for at være nødvendige eller hensigtsmæssige.

Må jeg, selv om det ligger en lille smule uden for selve det spørgsmål, som beslutningsforslaget vedrører, sige, at jeg efter folketingsdebatten i maj måned om statsamtsredegørelsen nøje har overvejet, hvilken benævnelse der for fremtiden bør benyttes for disse myndigheder. I mangel af bedre forslag er jeg kommet til det resultat, at den uoffici-

elle benævnelse, som man i praksis har anvendt gennem en årrække, nemlig »statsamt«, nok bør gøres til det officielle navn. Jeg erkender, at der er en vis forvekslingsmulighed, men de borgere, der skal have ægteskabssager, bidragssager, navnesager og meget andet afgjort af myndighederne, er i virkeligheden ikke i tvivl om, hvor det foregår.

Jeg er ikke tilhænger af at indføre en benævnelse som den, venstres forslag går ind for. Den forekommer mig at være for tung, og den undgår alligevel ikke at bruge udtrykket »amt«. Hvis man vælger benævnelsen »statsamt«, betyder det også, at cheferne for disse embeder herefter bør hedde »statsamt-mænd« og »stiftamt-mænd«. Jeg kan oplyse, at en sådan ny stillingsbetegnelse, »statsamtmand«, kun bliver aktuel for 4 stillingers vedkommende, idet de 10 øvrige stillingsindehavere er medlemmer af stiftsøvrigheden det pågældende sted og derfor hedder »stiftamt-mænd«. Jeg har ikke fundet anledning til at ændre stillingsbetegnelsen »overpræsident« for Københavns vedkommende. Den stillingsbetegnelse har lange historiske rødder, og det vil være vanskeligt at finde et andet udtryk.

Jeg vil gerne oplyse, selv om det i og for sig bliver en gentagelse af, hvad jeg fremhævede under debatten om amtsredegørelsen i maj måned, at den repræsentative side af statsamternes virksomhed er ved at blive afviklet. Det gælder både uniformerne og fjerbusken – den har jeg forstået spiller en kolossal rolle i den folkelige opfattelse af statsamternes virksomhed – og det gælder tjenesteboligerne. Kun hvor de hidtidige tjenesteboliger ikke kan benyttes til andet formål og hvor en ombygning vil være for bekostelig, vil de blive tilbudt de nuværende statsamt-mænd som lejeboliger efter de almindelige regler, der er aftalt mellem finansministeriet og organisationerne.

Det er de folkevalgte, der bør repræsentere egnens befolkning, og der er ikke fra nogen side – heller ikke fra amtmændenes – ønsker om at opretholde fortidige statussymboler for statsamterne og statsamt-mændene. Hvis der var det, så kunne man med rette opfatte statsamterne som stridende imod kommunalreformen.

Nu da det ligger helt klart, at statsamterne udelukkende har som opgave at tage sig af forvaltningen af en statslig lovgivning, fore-